

Serfőző Simon

Mint ledöntött fát

Amíg szavaitokból
az ég árkában üresség csobogott,
s nők tekintetére vadásztatok,
hogy mint nemes vadat, elejtsétek,
s ásított szátokból az unalom,
rágtátok a semmit,
mint kutyák a kidobott disznócsontot,

addig hol voltam én, barátaim,
milyen messze tőletek!
Sálaitok, hosszú utcán lebegtek
végig a városon,
a léghuzatban fel-felcsaptak utánatok.

Amíg ti emeletek lépcsőfordulóin
lépdeltetek a világ fölé,
engem a kihalás néptelen útjain
vitt a szél.
A földekre temetők települtek.
Vidékek szegénysorának
kéményfüstje, felhő szállt.
S a tönkre ment lelkek viharkárait láttam,
mint beszakadt fészerezoldalt,
ledöntött fát.

Vittem, ahová kellett,
adományként reményt, hitet,
fuvaroztam a bizakodást
döcögő Göncölszekérrel.
Miközben dörögtek az üres gyomrok,
s a ti halántékotok dobjait hallottam
dübögni éjszakánként,
s az egykedvű esők hangját,
ahogy verték kitartóan
a cserepes ajkak árva fedelét.